

סמ"ר סולומונוב דיויד

7105493

בן אוולין ומרדכי

נולד ב- י"א אדר תשמ"ב 6.3.1982

התגייס לצה"ל ב- 14.11.2000

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י' תשרי תשס"ד 6.10.2003

בעת פעילות מבצעית.

סולומונוב דיויד,

בן אוולין ומרדכי, נולד ב- י"א אדר תשמ"ב 6.3.1982 בפיטסבורג, פנסילבניה שבארצה"ב. דיויד למד בביה"ס היסודי 'סולומון שכטר' בפיטסבורג והשתתף בחוגי דרמה ובייסבול. בהיותו בן 12 עלתה המשפחה ארצה ובנתה את ביתה בכפר סבא. דיויד המשיך את לימודיו בחטיבת הביניים 'בר-לב' וסיימם בבית הספר התיכון 'כצנלסון' במגמת תקשורת, תוך שהוא לוקח חלק פעיל בעשיית סרטים, מלאכה שדורשת עבודת צוות, שבה הצטיין. דיויד היה טיפוס חברותי מאוד ותמיד היה מוקף חברים. הוא היה חבר טוב ודואג והפך לבן משפחה בבתי חבריו. מגיל 15 החל מתאמן בקפוארה, השתתף בכנסים עולמיים ואף התנדב לאמן ילדים בצומת סירקין שבפתח תקוה. הוא אהב מאוד בע"ח ונהג לאסוף כלבים וחתולים עזובים ולטפל בהם. בגילאים 13-16 התנדב דיויד במרפאה לחיות מחמד של ד"ר משה רפלוביץ בכפר סבא. דיויד היה בן משפחה מסור ביותר, ודאג לשמור על קשר חם ורצוף עם סבתו מצד אביו ולבקר אצלה מדי שבוע. עקב גירושי הוריו, הוא התגורר עם אימו אך תמיד שמר על קשר עם אביו ואחותו מנישואיו הראשונים של אביו, מרב, ונהג לנסוע לעיתים קרובות ככל שיכול היה לביקור אצל אחיו מייקל, דודותיו: אזה ואיילין ובני דודותיו: רבקה ואלכס בארצה"ב. אימו מספרת: "לדיויד היה חוש אחריות מפותח כלפי המשפחה והחברים. הלימודים לא היו בראש מעיניו אבל במה שהתעניין הצליח, כמו למשל במגמת תקשורת. הוא לימד קפוארה והיה מורה נפלא לפי דברי תלמידיו, הוא אהב ללמד ונהנה מהצלחתם. יחסיו עם תלמידיו היו קרובים, הוא היה סבלני ואיכפתי. אותם היחסים היו גם בינו לבין החיילים הצעירים, הטירונים, שהיו איתו בבסיס. הוא תמיד עודד אנשים להיות אופטימיים והצחוק שלו היה מדבק. למרות שלפעמים התווכחו דיויד לקח על עצמו תמיד לדאוג לי ולהגן עליי, ולכן - כך אני חושבת - הוא לא סיפר לי בדיוק מה הוא עשה בצבא... ייתכן שבגלל הגירושים דיויד לקח על עצמו אחריות כזאת לשמור עליי והקפיד לשמור על יחסים שווים, עד כמה שניתן, עם אביו ואיתי".

בנובמבר 2000 התגייס דיויד לצה"ל ושירת בגדוד 13 בחטיבת גולני, בפלוגה המסייעת במחלקת הבארט. דיויד היה חייל מצטיין, אחראי ובעל כושר מנהיגות, ומפקדיו ביקשו להוציאו לקורס מפקדים. אולם דיויד שאף להיות צלף ולכן התעקש ויצא לקורס צלפים. בפלוגה שירת במחלקת חבלה ולאחר זמן קצר עבר את בוחן הותיקות. הפלוגה שירתה בג'נין, עזה, חברון ומטולה. דיויד היה חייל מצטיין ואחראי וחבר מצוי, שהטה איון קשבת לכל נזקק. אלה, בצירוף הניסיון והיכולת הלמידה הגבוהה, הקנו לו מעמד מיוחד בפלוגה. דיויד היה אהוד על כולם ולא פעם עזר בפיתרון בעיות ומתן עצות. למרות שלא הוסמך רשמית לפיקוד, קיבל לעיתים תפקידי פיקוד ולבסוף, כשהוחלט לפתוח כיתת תצפיתנים חדשה, הוצב דיויד בראשה, עובדה שדרשה ממנו ללמוד דברים שלא נוסו בעבר. מלבד רצינותו המקצועית, דיויד דאג תמיד להצחיק את סובביו, ומעולם לא החמיץ הזדמנות לעשות רעש ולשיר בפלוגה.

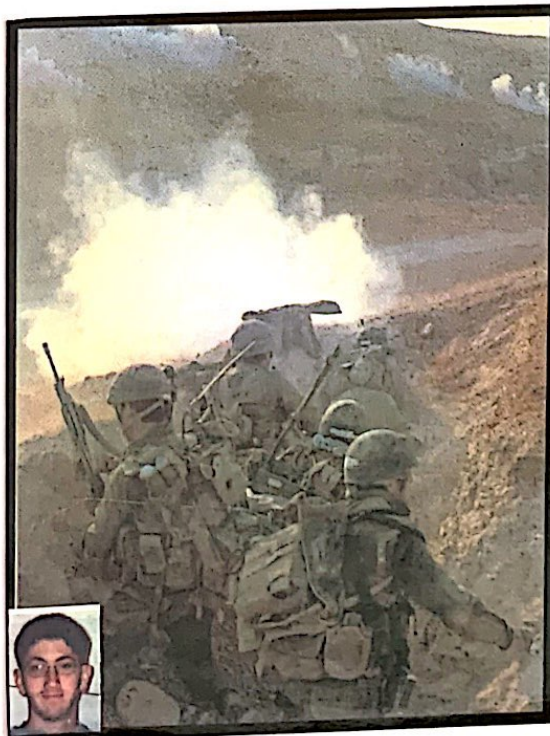
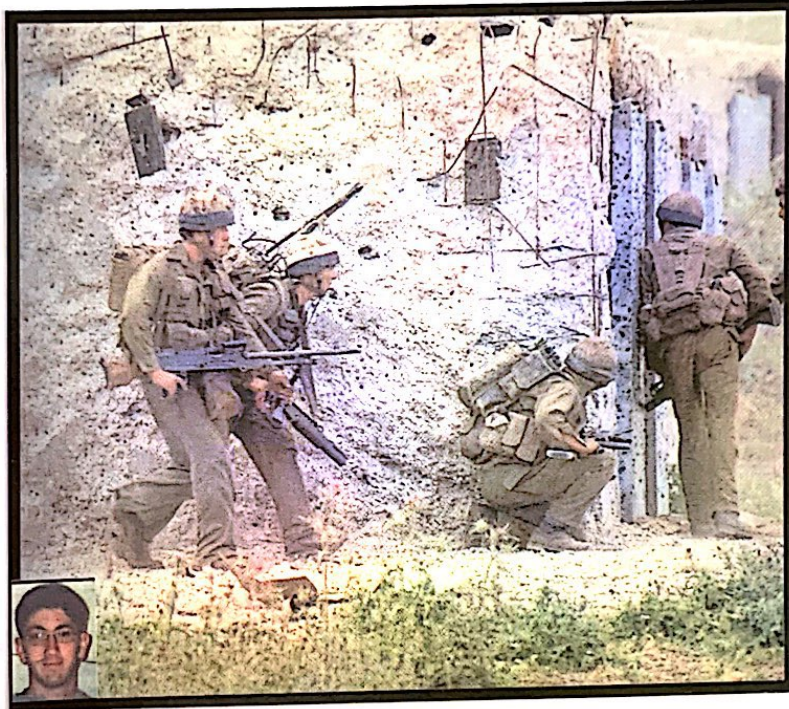
לקראת סוף שירותו ביקש דיויד לצאת ללימודים להשלמת בגרות, וכך נהג לצאת באמצע השבוע ולחזור בסוף השבוע לצבא. ביום י' בתשרי תשס"ד, 6.10.2003, נפל סמ"ר דיויד סולומונוב בפעילות מבצעית באזור גבול לבנון. ביום כיפור דיויד התנדב כמנהגו להחליף חייל שרצה להתפלל. במארב גילה דיויד חוליית צלפים שהתמקמה בצד הלבנוני ודילג לשיח סמוך כדי לקבל ראות טובה יותר. בעשותו זאת הבחינו בו המחבלים ופתחו עליו באש. בכך מנע דיויד ירי על העמדה שבה ישבו שאר חבריו. בן 21 היה בנופלו, הוא נטמן בבית העלמין הצבאי בכפר סבא. הותיר אחריו הורים, אח - מייקל ואחות - מרב.

"יהי זכרו ברוך"

טירונות

אימון מתקדם

התקרית

מארב קטלני בגבול

שעה לפני צאת יום הכיפורים נפתחה האש המדויקת ■ החיילים שיצאו למארב לא ידעו שאנשי חיזבאללה כבר ממתינים להם מעבר לגדר ■ דיוויד סולומונוב, צלף הכוח, נפגע בצווארו פצעי מוות ■ בערב נורו פצצות מרגמה לעבר מנרה ■ בישראל מבטיחים: "הכתובת לתגובה תהיה חיזבאללה ומי שעומד מאחוריו"

מאת עמיר רפפורט, יוסי מזרחי ואיתי אשר

36 שעות לאחר שמטוסי חיל האוויר יצאו לתקוף מחנה אימונים פלשתיני בעומק סוריה, הגיעה התשובה הבוא"ת. אתמול, בשעה לפני תום הצום, הרג צלף של החיזבאללה את דיוויד סור לומונוב, חייל גולני.

הירי בגבול הצפון התקבל בישראל בהפתעה. אם בתחילה עוד קיוו במערכת הביטחון שה"מסר" שהועבר לסוריה יביא לשקט בגזרה, לפחות לזמן מה - התקווה התבררה מהר מהצפוי. בשל החשש שהי אירועים בצפון עלולים להתדרדר במהירות, הוועקו בכירים במערכת הביטחון למחנה הקריה כדי לדון בשאלה: כיצד להגיב. "הכתובת תהיה החיזבאללה ומי שעומד מאחוריו", אמר גורם ביטחוני. "לגבי סוריה, עוד לא נאמרה המילה האחרונה", טען גורם צבאי. "אם הסורים לא יבינו את הרמז וימשיכו לאפשר למדפקדות הטרור לפעול מתחומם, ידנו עוד נטויה, וגם רמשק עצמה אינה חסינה".

■ חשבו שופצע ברגל

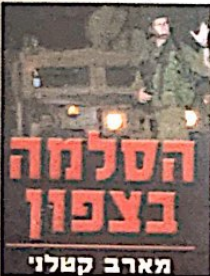
סולומונוב יצא אתמול עם חבריו לג'דוד 13 של גולני, כדי להניח מארב סמוך לגבול החיילים, שהיו מצוידים בחליפות הסוואה, הגיעו בשעה ארבע וחצי אחר הצהריים לנקודת המארב, דרומית לשער פטמה, בסמוך למטולה. צלף החיזבאללה המתין להם במבנה סמוך לגדר. בערך בשעה חמש פתח הצלף בירי מדויק.

סולומונוב נפגע מהמטח הראשון, שני כדורים פגעו בראשו וברגלו והוא החל לדמם. הצלף הצליח לפגוע גם בחייל נוסף שנפצע באורח קל. אחר החיילים השיב צדור יריות לעבר הצד הלבנוני,

אולם נראה שאנשי חי"באללה לא נפגעו והצי ליחו להתחמק מהמקום. החיילים החלו לטפל בסולומונוב הפצוע, אך למרבה הטרגדיה הם סבי"רו בטעות כי הוא נפגע רק מכדור אחד ברגלו. למעלה מעשרים דקות לא הצליחו החיילים לחלץ עצמם מהנקודה בה שכבו לעבר המטעים של מטולה, מחשש לירי צלפים. רק בהמשך פונה החייל וצוות כוננות ממטולה החל לטפל בו ביחד עם רופא צבאי. "אין לו דופק ולא נשימה", זעקו לעברם החיילים. כסר פו של דבר התברר כי סלמונוביץ' נהרג

כמעט במקום והיה לא רוח חיים כשחולץ. סמל ראשון סולומונוב, בן 21 מכפר סבא, עמד לקראת סיום השירות הצבאי. "עכשיו זה רשמי", הוא בישר לאימו אור"ל לין בערב יום הכיפורים. "ביום ראשון אני יוצא לחופשת שחרור". אמש הגיעו אנשי קצין העיר לאם והודיעו לה כי בנה נפל.

סולומונוב הוא החייל השיעי שנהרג בגבול הצפון מאז נסיגת צה"ל מרצועת הביטחון. הוא היה בן 13 כשעלה לארץ מפנסילבניה. יחד איתו עלו ההורים, אוולין ומרדכי ואחיו מייקל. סולר מונוב ביקש להיות "הכי קרבי שיש". הוא שובץ כצלף בגולני. לחברים סיפר שהוא רוצה להיות מאבטח בשב"כ. "חשוב שיכתבו על דיוויד שהוא היה ילד נפלא", אמרה אתמול אמו.

זו הפעם הראשונה מאז נסיגת צה"ל שתקרית כה חמורה מתרחשת סמוך למטר"ל. אמש נורו פצצות מרגמה בגבול הצפון סמוך למנרה. מייד לאחר ירי החיזבאללה לעבר כוח גולני הוועקו לגבול הצפון כוחות צבא, שני מסוקי קוברה חגו מעל מקום האירוע ועוררו כהלה בקרב תושבי קריית שמונה ומטולה שהיו עדיין בבתי הכנסת. "אנחנו לא מתכוונים לעבור על זה בשתיקה", אמרו אתמול בפיקוד. "יש פה ניסיון להעלות את הרף של הקו האדום אבל אנחנו לא נאפשר יותר לחיזבאללה לפגוע באזרחים ובחיילים בצורה כזאת".

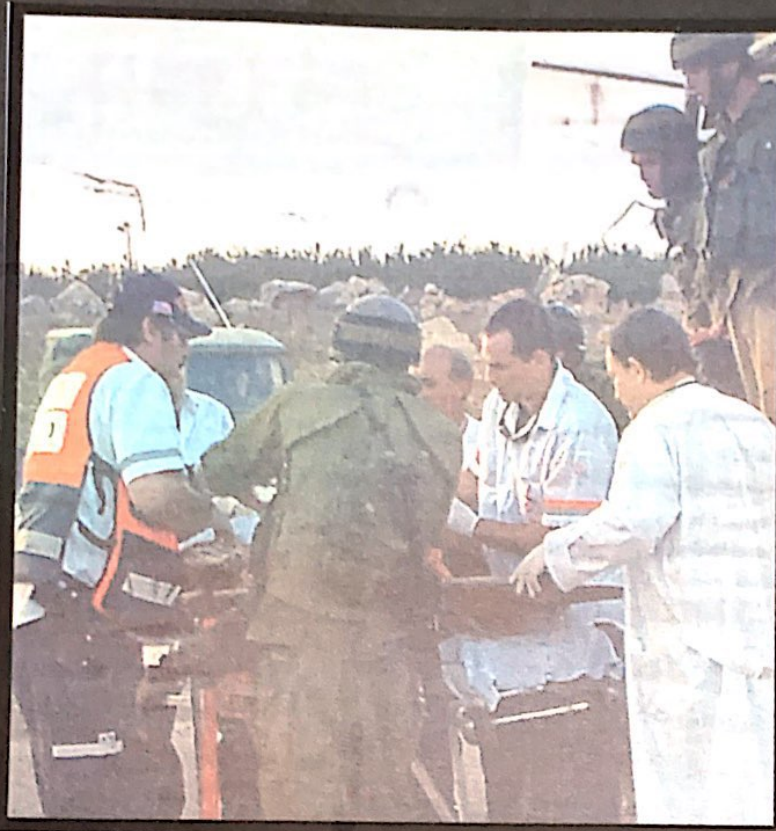
■ חיזבאללה מכחישים

בפיקוד צפון טענו אמש שסולומונוב נהרג מאש חיזבאללה, אולם למרות זאת פרסם הארגון הודעת הכחשה. יחד עם זאת הודיע החיזבאללה כי על "העם בלב" נון להתכונן לעימות קרוב. "את האויב מובילה כיום הנהגה טיפשה ומשוגעת, הזוכה לתמיכה מלאה ממימשל אמריקני, שהוא הטיפש והמשוגע ביותר בהיסטוריה", נאמר בהודעת חיזבאללה.

סגנו של נסראללה, שי"ח נעים קאסם, אמר אמש: "שרון יכול לומר את המילה הראשונה, אבל הוא לא יכול לומר את המילה האחרונה ולצפות לאן המצב יתגלגל. אנו רואים בהתקפה על סוריה גם התקפה על לבנון ופלשתיין".

השתתפו בהכנת הידיעה: אורי ארזי וג'קי חוגי

הפינוי לבית החולים

מפת האיזור

יומן אירועים

כאן אירעה התקרית

שלושה ימים חתוחים

■ **שבת, שתיים ורבע בצהריים:**
מחבלת מתאבדת מתפוצצת במסעדת "מקסים" בחיפה. 19 ישראלים הרוגים, בהם שתי משפחות

■ **ראשון, שלוש לפנות בוקר:**
מטוסי חיל האוויר תוקפים מחנה אימונים של הג'יהאד והחמאס ליד דמשק. הסורים דורשים מהאוי"ם לגנות את ישראל

■ **שני, חמש אחר הצהריים:**
אנשי חיזבאללה יורים לעבר כוח צה"ל בגבול הצפון. חייל גולני נהרג. מאוחר יותר: ירי פצמ"רים לעבר מנרה

סמ"ר דיוויד סולומונוב

"התעקש להיות עם הפלוגה"

"דיוויד התעקש להיות עם הפלוגה בכל שבת וחג כדי לעזור ולתרום, למרות שניסינו לאפשר לו לצאת יותר הביתה לקראת השח-רוד". כך אומר מפקד הפלוגה המבצעית בג-דוד 13 של חטיבת גולני, סרן ברק חירם, על פקודו, סמ"ר דיוויד סולומונוב, שנהרג ביום כיפור מירי צלף בגבול לבנון.

סולומונוב, שעלה לארץ עם אמו מארצות-הברית בגיל 15, הוא החלל הראשון של הפלוגה המבצעית של גרוד 13. "התחו-שה קשה, אבל כולם כאן מבינים שזה מחיר שעלולים לשלם כשמגינים על המדינה", אמר חירם. "החבר'ה חוקים מאוד ומבינים שאנחנו במלחמה בכל החזיתות, לכן חייבים להמשיך הלאה בנחישות".

סולומונוב ז"ל, בן 21 במוותו, גר בכפר סבא, ונקבר בחלקה הצבאית בעיר. הותיר אחריו הורים ואח.

חברי המחלקה של דיוויד כותבים לזכרו:

דיוויד היה חבר טוב של כולנו. הוא מעולם לא ויתר לעצמו ושימש אותנו ומופת לכולנו, הן מבחינה מקצועית והן מבחינה אישית. תמיד נזכור אותך כחבר שאף פעם לא התלונן ולא חיפש פינה לעזוב, ולא אמר לא למי שצריך עזרה.

דיוויד היה הוותיק הכי מקצועי בפלוגה והיה ניתן ללמוד ממנו הרבה. הוא ידע להיות שמח ולהרים את רוחה של המחלקה גם ברגעים הקשים. דיוויד היה בחור מצחיק מלא שמחת חיים ואנרגיה. דיוויד היה מביא דברים מהבית לפלוגה, אפילו הזמין מאה שלו בארצות הברית ציוד צבאי שיהיה לנו במחלקה.

היה מתרגם לנו ספרים באנגלית על צליפה. היה "משוגע" על כל נושא ההסוואה והתענגות, ואף יזם תרגילים כדי להפוך את המחלקה לטובה יותר. כאשר היינו חיילים צעירים שימש לנו מעין מדריך ואח גדול.

בזמן האחרון חששנו מה יקרה כשהוא ישתחרר ולא יהיה מי שיחליף את מקומו.

תמיד היה אפשר לסמוך עליו בביטחון מלא לכל מקום אשר הלכנו. גם למשימתו האחרונה יצא דיוויד בהתנדבות ומסירות.

השתדלת לתת הכול מעצמך ואף מעבר לזה.

אנחנו, החברים למחלקה נזכור אותך לעד.

דיוויד סולומון היה חבר הכי טוב שלי בצבא. אפשר להגיד שהיננו ממש כמו אחים, כי כל דבר שעשינו ניסינו לעשות ביחד או תמיד לשאוף אחד את השני על מה שעושים. הכרתי אותו בשלב הטירונות, הוא היה מהאנשים שפולטים מן השאר. דיוויד היה מהאנשים שרואים אותם מרחוק בגלל שהם תמיד נמצאים איפה שיש עבודה, איפה שקשה.

במסלול ראיתי שהראש שלנו באתו הכיוון, מהחנית ראה על הצבא. זה היה הזרם הציקרי שחבר בינינו, הייתה לנו אותה המטרה. אחרי המסלול הייתי איתו פרק זמן בפלוגה המסייעת, שם כבר היינו חברים ממש טובים. התנאים בפלוגה היו קשים, פחות שנה והרבה עבודה, מה שזרם לי לראות אותו בצורה הכי אמיתית. הוא תמיד עבד, ולא ככדי לסיים את העבודה, ככדי שהעבודה תראה בצורה הכי טובה שיש. דויד לא היה מתלונן על התנאים ושירת כלוחם אמיתי, גלוי תירושים או "התפקיונות". אחרי חצי שנה הצענו לאותה הפלוגה, ומאוחר יותר היינו גם באתה המחלקה.

הוא היה מפקד לכל דבר, הדאגה שלו, המסירות והרצון לתרום, היו עצומים ולכן החיילים היו מצריכים אותו על כן. הייתה לו יכולת נהדרת להקשיב, הוא ידע להקשיב לחיילים ולהבין אותם כפי שלא כל אחד יכול. עזר לחיילים רבים, אשר היו באים אליו עם בעיות אישיות, בכל מה שרק יכול. רק בגלל הנשמה הטובה של דויד. המקצועיות שלו היתה מאוד טובה, תמיד ידעתי שיש לידי בן אדם שיכול לתת לי תמיד תשובות על כל מיני דברים.

דיוויד היה מאוד ציוני ורצה לשפר את הצבא שיהיה יותר טוב ויותר חלק. אחד מהתכונות החשובות שלו היה יכולת שלו לצמוד בדרכ חשובה שבצבא נותן לו תמיד להיות אמין בכל הדברים. תמיד הרגשתי תמיכה שלו בכל עבודה שעשיתי וכן כלפי כל החיילים. שני דברים שמאוד מאפיינים את דיוויד היו ערכיות ורצות עם החברים. הוא תמיד אמר שאנו אחים ולוחמים ותמיד מוכנים לעשות הכל אחד למען השני. ותמיד ידעתי שזה אמת ולא סתם מילים.

התושייה של דיוויד עזרה לנו לא פעם עם השטרה ועם הבעיות השטחיות. דיוויד סולומון השאיר דוגמה אישית לאחרים. התרומה שלו לפלוגה היתה אדירה ואף אחד לא יכול להגיד אחרת. היה לו לב חם ותמיד הלך עם הנפש העצומה שלו עם האנשים שהיו מסביבו. אני רוצה להגיד שאני אקח את כל הדברים הטובים שלו כפיאנו ואחשיק איתם לאורך כל החיים שלי. אנו תמיד נזכור את דיוויד סולומון כלוחם, כחבר וכאת.

סמ"ר מקיפמן אריאורי

דיויד התנדב להחליף חבר ליחידה שביקש להתפלל תפילת נעילה

פמ"ר דיוויד סלומנוב (21)

נהרג שבוע לפני השיחרור

מאת אורון מאירי, כתב „ידיעות אחרונות”
ביום ראשון הקרוב היה אמור סמל-ראשון דיוויד סלומנוב
(21) לצאת לחופשת שיחרור, אחרי שלוש שנים של שירות
מסרך בצלף בגולני. אך במקום לקבל את פניו של הבן השב
הביתה, התבררו אמש בני-משפחתו על הנורא מכל: דיוויד
נהרג בגבול הצפון, שעה קלה לפני מוצאי יום-הכיפורים.
כשהיה בן 13, עלה דיוויד עם הוריו ואחיו הגדול מפנסיל-
בניה שבארזה"ב לישראל. המשפחה הקימה את ביתה החדש
בכפר-סבא ובתיכון למד בבית-הספר „כצנלסון” בעיר. חבריו
סיפרו אתמול כי דיוויד אהב מאוד בעלי-חיים ונהג לאסוף
בעלי-חיים פצועים ולטפל בהם בביתו. דיוויד אהב מאוד את
השירות בצבא, סיפרו, ואחרי השיחרור התכוון להשלים את
בחינות הבגרות ולהירשם לאוניברסיטה.

„דיוויד היה ילד נפלא. אני לא יכולה לספר עליו יותר, כי אני עדיין לא מעכלת את מה שק
רה”, סיפרה אמו אוולין בקול שבור. חברו, רמי עמר, שוחח איתו בפעם האחרונה בערב יום הכיפור
רים: „הוא לא סיפר לי הרבה על הצבא. גם כשהיה לו קשה, הוא תמיד היה עם הראש למעלה וגאה
במה שעשה. הוא רק רצה להשתחרר ולצאת אל העולם הגדול. להתחיל את החיים, כמו כולנו.”
דיוויד הותיר אחריו הורים, אוולין ומרדכי, ואת אחיו הגדול מייקל.

דרכו האחרונה

סמ"ד דיוויד (דוד) סולומונוב, שנהרג ביום הכיפורים בקרב עם חיזבאללה, הובא אתמול למנוחות בבית העלמין הצבאי בכפר-סבא. סולומונוב היה צלף בגדוד 13 של גולני ועמד להשתחרר בימים אלה. מפקדו, שספד לו, גילה כי הוא נהרג לאחר שהתנדב להחליף חבר ליחידה שביקש להתפלל תפילת נעילה (כתב: אורון מאירי, צילום: מאיר פרטוש)

בדרכו של הבן

לפני פחות משנה נהרג סמ"ר דיוויד סולומונוב
בגבול הלבנון ■ את מסע הכומתה של גולני
הוא לא הספיק להשלים ■ אתמול סיים אביו
את המסע וזכה לחבוש את הכומתה החומה

מאת דני ברנר

כשהחל את שירותו הצבאי נבצר מסמל־ראשון דיוויד סולומונוב ז"ל להשיג ליום את מסע הכומתה של פלוגתו בגלל בעיה בריאותית. אתמול, עשרה חודשי שנים לאחר שנהרג, השלים אביו מרדכי סולומונוב את המסע.

דיוויד סולומונוב היה לוחם בגרוד 13 של חטיבת גולני. ביום כיפור האחרון, שלושה ימים לפני שחרורו מצה"ל, הוא נהרג מידי צלף של החיזבאללה באזור שער פטמה בגבול לבנון. האב מרדכי, תושב כוכבי־איר בן 57, החליט ללכת בעקבות בנו שנפל ולסיים את מסע הכומתה. אתמול הוא זכה לקבל את הכומתה החומה הנכספת של לוחמי החטיבה.

סולומונוב לא הסתפק בצעירה סמלית לצד הלוחמים. כמהלך החודשים האחרונים הוא השתתף עם החיילים בכל האימונים וההכנות במסעות שאורכם 20 ו־30 קילומטרים. גם אתמול במסע האחרון והמסכם שנמשך כל הלילה, סולומונוב עמד במשימה לאורך 65 קילומטרים. בכל המסעות צעד סולומונוב בראש פלוגת הלוחים מים כשהוא מפגין נחישות, דבקות במטרה וכושר גופני מעולה. הוא תרם להעלאת המוטיבציה של החיילים שצערו בעקבותיו וצפו בו בהערצה. טקס סיום המסע נערך אתמול באתר ההנצחה של החטיבה, בצומת גולני שבגליל התחתון. אלפי הוריהם שהגיעו לצפות בבניהם הטירונים זוכים לחבוש את הכומתה החומה, הריעו ממושכות לאב השכול כשמפקד חטיבת גולני, אלוף־משנה ארו צוקרמן העניק לו את הכומתה המיוחלת.

צילום: ניאל לוי

השלים את המסע שהבן לא סיים. מרדכי סולומונוב מקבל את הכומתה ממפקד החטיבה

להיות גולנצ'יק

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת זה לתפור מטרות קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק, להתעבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות של היציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות שונות של פחד. זו רעות עמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף עזבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצמך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש עיניים אדומות.

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר הווה ועתיד, וחלום ותקווה, ושקיעות ונחלים, והרים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, ועייפות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע וזעזוע, ויד שתמיד אוחזת בנשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות. הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם. לביטחונכם. אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים – כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מילים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר מה זה בשבילו גולני. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול: להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית שמש ולא בבית לחם.

זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבעיניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לערבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי, לתת ביס מהלוח ולחשוב על שווארמה.

צוות אורי, מחזור אוגוסט 2000.

1982 - 2003 דיויד סולומונוב

